

ærede 4de Deputerede for Maribo Amt (Monrad) har sagt, naar han udtalte den Formening, at vi skulde betragte de kongelige Apanager fra samme Synspunkt som alle andre Indtagter for offentlige Stillinge og Embeder her i Landet; men han vil helse ikke vægte med mig, at, dersom det paa et senere Stadium skulde vise sig, at Landet umulig kan bære de Byrder, som denne Embedsforvaltning paalægger, saa maatte Embedsmændene paa den ene eller anden Maade være fattede paa at underkaste sig de deraf fornødne Indskrænkninger. De ere allerede underkastede disse for Diebliffet. Thi skjøndt jeg ikke har seet Krigsskatteloven endnu igjennem, formoder jeg dog, at de tidligere Bestemmelser med Hensyn til Embedsmænd vilde vedblive saalænge nærværende vanskelige Periode vedvarer, og at den vil beskatte dem paa samme Maade, som de hidtildags have været det, og ligeledes Pensionister, og det er netop den Beskatningsmaade, som det kongelige Huus muligt kan blive underkastet, hvis vi holde os til Finantsloven. Jeg er overbevist om, at dersom vi netop vilde vise det kongelige Huus en Opmærksomhed, saa er det ikke den rette Maade dertil, at gaae ind paa Afgjørelsen af Apanagerne i et Diebliff, hvor maaskee den Bestemmelse, vi kunne tage, istedetfor at henlede Folkets Kjærlighed derpaa, maaskee i en senere Periode kunde paadrage det dets Misnoie og Ukjærlighed, for ikke at bruge haardere Udtryk. Jeg troer, at vi netop skulde træde imellem Kongehusets Anseelse og Folkets Klager; vi skulde ikke udsætte det kongelige Huus ved en overilet og altfor adelmødig Beslutning i dette Diebliff, for muligt senere i en længere Række af Aar at blive Gjenstand for Misnoie og Klage; jo mere Forsigtighed vi gaae frem med, desto større Tjeneste gjøre vi efter min inderlige Overbevisning det kongelige Huus. Jeg skal paa ingen Maade modsætte mig, at denne Sag bliver overleveret til Finantscomiteen, men idet jeg gjør det, saa er det, fordi jeg haaber, at vi ved nærmere Overveelse skulde komme til at begrave den der (Sa! Sa!).

Finantsministeren: Efterat den sidste ærede Taler har udtalt sig paa den Maade, som er fæet, saa stiller Sagen sig vel for mig noget

anderledes; thi den ærede Taler fremhævede meget stærkt, at det ikke kan være Meningen med at henvise Sagen paa den foreslaaede Maade, at man derved vilde formindste Summerne i dette Diebliff. Dette har allerede noget beroliget mig; men jeg troer ikke, at Sagen derved allerede kan finde sin Afgjørelse, thi det er alligevel ikke nok for Kongehuset at vide, at Summerne ere bevillgede alene for dette Aar. Jeg troer, at Kongehuset har en vel begrundet Afkomst til at faae sin Skjæbne at vide ogsaa for Fremtiden, netop fordi saa mange Mennesker, saa mange Embedsmænds Skjæbne, ere afhængige af de Apanager, som ere tillagte de fyrstelige Personer, netop derfor er det dobbelt nødvendigt, at de fyrstelige Personer kunne kjende hele deres Stilling i Fremtiden, at de ikke blot vide, hvad de have for et enkelt Aar, men ogsaa, hvad de for Fremtiden kunne vente. Naar man har sammenstillet de fyrstelige Personer med Embedsmænd og Statens Tjenere, saa maa jeg bemærke, at der i mine Tanker er stor Forskiel derimellem, og jeg troer ogsaa, at man ved at undersøge de paagjældende Documenter vil finde, at Forskiellen er meget stor. Jeg troer, at hvorledes end Forholdet stiller sig her, saa vilde man finde det meget betænkeligt, om man skulde komme til at nedsette, hvad der i sin Tid f. Ex. ved lovlig Omgættelse er tilstaaet, med mindre der skeer en frivillig Renonciation i saa Henseende fra vedkommende fyrstelige Personer selv. Jeg troer at Danmarks lovgivende Thing altid vil finde dette vanskeligt om ikke umuligt, og derfor troer jeg, at det har megen liden praktisk Følge for Landets Finantser, om man bevilligede det nu engang for det kommende Finantsaar eller om man vedtog en formelig Apanage-lov, og naar der er Spørgsmaal om, hvad der efter Grundloven, er det Rette og hvad der i og for sig turde være det meest passende, ialtfald det som man nærmest venter sig, saa troer jeg dog vist, at det er det, at naar Finantsministeren, opfyldende sin grundlovmæssige Forpligtelse, forelægger et Udkast til en Apanage-lov, at man da enten antager eller forkaster dette Udkast paa Grund af dets Indhold og ikke forbeholder sig senere at tage denne Sag under Overveelse.